

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

5. uzskata, ka dažu šo iesniegto priekšlikumu rezultātā STS pati varētu kļūt par galveno lēmumu pieņēmēju attiecībā uz internetu, kas varētu iznīcināt pastāvošo augšupējo, daudzas ieinteresētās personas iesaistošo modeli; pauž bažas, ka gadījumā, ja šie priekšlikumi tiks pieņemti, tie var nopietni ietekmēt tiešsaistes pakalpojumu attīstību un tiešo lietotāju piekļuvi šiem pakalpojumiem, kā arī digitālo ekonomiku kopumā; ir pārliecināts, ka interneta pārvaldība un ar to saistītie regulējošie jautājumi ir jānosaka visaptverošās apspriedēs, kurās būtu iesaistītas daudzas ieinteresētās personas;
6. pauž bažas par to, ka šajos STN reformas priekšlikumos ir paredzēts izveidot jaunus peļņu radošus mehānismus, kas varētu nopietni apdraudēt interneta atvērtumu un spēju veicināt konkurenci, paaugstinot cenas, traucējot jauninājumu ieviešanu un ierobežojot piekļuvi; atgādina, ka internetam jāpaliek brīvam un atvērtam;
7. atbalsta visus priekšlikumus saglabāt pašreizējo STN darbības jomu un STS pašreizējās pilnvaras; iebilst pret visiem priekšlikumiem paplašināt šo noteikumu darbības jomas, iekļaujot, piemēram, internetu, tostarp domēna nosaukumvietas, IP adreses piešķiršanu, internetā balstītas datplūsmas maršrutēšanu un ar saturu saistītus jautājumus;
8. aicina dalībvalstis novērst jebkādas izmaiņas Starptautiskajos telekomunikāciju noteikumos, kas varētu kaitēt interneta atvērtumam, tīkla neitralitātei, galasistēmas principam, universālā pakalpojuma saistībām un tiešsaistē un līdzdalībā balstītai pārvaldībai, kas uzticēta daudziem dalībniekiem, piemēram, valdībām, pārvalstiskām iestādēm, nevalstiskām organizācijām un lieliem un maziem uzņēmumiem, ar tehnoloģijām saistītajām aprindām, kā arī interneta lietotājiem un patērētājiem kopumā;
9. aicina Komisiju Eiropas Savienības vārdā koordinēt sarunas par STN pārskatīšanu, pamatojoties uz dažādo ieinteresēto personu sniegto ieguldījumu un izmantojot stratēģiju, kas galvenokārt vērsta uz to, lai nodrošinātu un saglabātu interneta atvērtumu un tiešsaistē aizsargātu interneta lietotāju tiesības un brīvības;
10. atgādina, cik svarīgi ir nosargāt spēcīgu "labāko centieni" principa internetu, veicināt novatorismu un vārda brīvību, nodrošināt konkurenci un novērst jaunu digitālo plaisu;
11. uzsver, ka STN ir jānorāda, ka STS ieteikumi ir nesaistoši dokumenti, kas veicina paraugpraksi;
12. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

P7_TA(2012)0452

Dohas konference par klimata pārmaiņām (18. pušu konference)

**Eiropas Parlamenta 2012. gada 22. novembra rezolūcija par klimata pārmaiņu konferenci Dohā, Katarā (COP 18)
(2012/2722(RSP))**

(2015/C 419/17)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējo konvenciju par klimata pārmaiņām (UNFCCC) un tai pievienoto Kioto protokolu,
- ņemot vērā 2007. gadā Bali notikušās Apvienoto Nāciju Organizācijas Klimata pārmaiņu konferences rezultātus un Bali rīcības plānu (1. lēmums/COP 13),
- ņemot vērā UNFCCC pušu 15. konferenci (COP 15) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto Pušu 5. konferenci (COP/MOP 5), kas notika 2009. gada 7.–18. decembrī Kopenhāgenā, Dānijā, un Kopenhāgenas vienošanos,

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

- ņemot vērā UNFCCC pušu 16. konferenci (COP 16) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto Pušu 6. konferenci (COP/MOP 6), kas notika Kankunā, Meksikā, no 2010. gada 29. novembra līdz 10. decembrim, un ņemot vērā Kankunas vienošanos,
- ņemot vērā UNFCCC pušu 17. konferenci (COP 17) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto Pušu 7. konferenci (COP/MOP 7), kas notika Durbanā, Dienvidāfrikā, no 2011. gada 28. novembra līdz 9. decembrim, un ņemot vērā Durbanas pastiprinātas rīcības platformu,
- ņemot vērā UNFCCC pušu gaidāmo 18. konferenci (COP 18) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto Pušu 8. konferenci (COP/MOP 8), kas notiks Dohā, Katarā, no 2012. gada 26. novembra līdz 8. decembrim,
- ņemot vērā 2008. gada decembra ES klimata un enerģētikas tiesību aktu kopumu,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 19. novembra Direktīvu 2008/101/EK, ar ko groza Direktīvu 2003/87/EK, lai aviācijas darbības iekļautu Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā⁽¹⁾,
- ņemot vērā 2009. gada 4. februāra rezolūciju “2050: Nākotne sākas jau šodien – ieteikumi ES turpmākai integrētai politikai saistībā ar klimata pārmaiņām”⁽²⁾,
- ņemot vērā 2009. gada 25. novembra rezolūciju par ES stratēģiju Kopenhāģenas klimata pārmaiņu konferencē (COP 15)⁽³⁾, 2010. gada 10. februāra rezolūciju par Kopenhāģenas klimata pārmaiņu konferences (COP 15) rezultātiem⁽⁴⁾, 2010. gada 25. novembra rezolūciju par klimata pārmaiņu konferenci Kankunā (COP 16)⁽⁵⁾ un 2011. gada 16. novembra rezolūciju par klimata pārmaiņu konferenci Durbanā (COP 17)⁽⁶⁾,
- ņemot vērā 2012. gada 15. marta rezolūciju par ceļvedi virzībai uz konkurētspējīgu ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisiju līmeni 2050. gadā⁽⁷⁾,
- ņemot vērā Padomes 2012. gada 9. marta secinājumus par ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām (UNFCCC) pušu 17. konferences (COP 17) un Kioto protokola pušu 7. sanāksmes (CMP 7) (Durbanā, Dienvidāfrikā, no 2011. gada 28. novembra līdz 9. decembrim) rezultātiem,
- ņemot vērā Padomes 2012. gada 15. maija secinājumus par klimata jomas finansējumu, kā tūlītēju finansējumu,
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 18. jūlija secinājumus par ES diplomātiju klimata jomā,
- ņemot vērā ANO Vides programmas (UNEP) 2011. gada novembra kopsavilkuma ziņojumu *Bridging the Emissions Gap*;
- ņemot vērā Padomes un Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju, Eiropas Parlamenta un Komisijas 2005. gada 20. decembra kopīgo paziņojumu par Eiropas Savienības attīstības politiku – “Eiropas Konsenss attīstības jomā” un jo īpaši tā 22., 38., 75., 76. un 105. punktu⁽⁸⁾,
- ņemot vērā ANO 2000. gada 8. septembra Tūkstošgades deklarāciju, kurā izklāstīti Tūkstošgades attīstības mērķi (TAM), ko starptautiskā sabiedrība kopīgi noteikusi kā uzdevumus nabadzības izskaušanai,
- ņemot vērā G20 sammitā Pitsburgā, kas notika no 2009. gada 24. līdz 25. decembrim, pieņemtās saistības vidēji ilgā termiņā izbeigt subsīdijas fosiliem kurināmiem un sniegt atbalstu visnabadzīgākajām valstīm, lai tās spētu pielāgoties klimata pārmaiņām,

⁽¹⁾ OV L 8, 13.1.2009., 3. lpp.

⁽²⁾ OV C 67 E, 18.3.2010., 44. lpp.

⁽³⁾ OV C 285 E, 21.10.2010., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 341 E, 16.12.2010., 25. lpp.

⁽⁵⁾ OV C 99 E, 3.4.2012., 77. lpp.

⁽⁶⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0504.

⁽⁷⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0086.

⁽⁸⁾ OV C 46, 24.2.2006., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

- ņemot vērā Konvencijas par bioloģisko daudzveidību 11. pušu konferenci (COP 11), kas notika Hiderabādā, Indijā no 2012. gada 8. līdz 19. oktobrim,
  - ņemot vērā mutiskos jautājumus (O-000160/2012 – B7-0364/2012 un O-000161/2012 – B7-0365/2012, ko Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja iesniedza saskaņā ar Reglamenta 115. pantu, un ņemot vērā Padomes un Komisijas paziņojumus,
  - ņemot vērā Reglamenta 115. panta 5. punktu un 110. panta 2. punktu,
- A. tā kā lēmumos saistībā ar Durbanas pastiprinātās rīcības platformas (Durbanas dokumentu kopuma) izveidi ir atzīts, ka klimata pārmaiņas ir jau notiekošs un potenciāli nenovēršams apdraudējums cilvēcei un planētai, tāpēc klimata pārmaiņu problēma ir jārisina starptautiskā līmenī un iesaistoties visām pusēm;
- B. tā kā ar Durbanas dokumentu kopumu principā ir izveidots pamats visaptverošam, vērienīgam, starptautiski juridiski saistošam nolīgumam, kurā piedalītos visas puses un kuru varētu noslēgt līdz 2015. gadam, un īstenot līdz 2020. gadam;
- C. tā kā Dohas konferencē (COP18) ir jāturpina Durbanā veiksmīgi iesāktais, lai nodrošinātu, ka tiek turpināts darbs pie šī globālā juridiski saistošā nolīguma, un tas tiek noslēgts līdz 2015. gadam;
- D. tā kā šādam globālam juridiski saistošam nolīgumam jāatbilst principam par kopējiem, tomēr atšķirīgiem pienākumiem un atbilstību iespējām, tomēr tajā jāatzīst, ka visiem galvenajiem emitentiem, atbilstīgi to iespējām, ir jāpieņem vērienīgi un pietiekami mērķi un attiecīgi politiski pasākumi, lai samazinātu siltumnīcefekta gāzu emisijas;
- E. tā kā Durbanas dokumentu kopumā nav pietiekami ņemts vērā, ka nepieciešama rīcība, lai klimata pārmaiņas samazinātu līdz 2020. gadam, un tā kā pašreizējās saistības un solījumi nav pietiekami, lai ierobežotu vispārējo globālo ikgadējo vidējās temperatūras pieaugumu līdz 2 °C salīdzinājumā ar līmeni pirms rūpniecības laikmeta ("2 °C mērķis"), un tā kā, tāpēc šie jautājumi Dohas konferencē ir jārisina īpaši prioritārā kārtā;
- F. tā kā atbilstīgi zinātniskajiem pierādījumiem, ar ko iepazīstināja Klimata pārmaiņu starpvaldību padome (IPCC), 2 °C mērķi ir iespējams sasniegt vienīgi, ja līdz 2015. gadam emisiju apjoms sasniedz savu maksimālo līmeni, līdz 2050. gadam tiek samazināts par 50 % salīdzinājumā ar 1990. gada līmeni un pēc tam turpina pastāvīgi samazināties; tā kā šā iemesla dēļ ES ir jāiestājas par konkrētiem pasākumiem, kas jāpilda visiem galvenajiem emitentiem, un to efektīvu īstenošanu pirms 2020. gada;
- G. tā kā nesenie zinātniskie atklājumi liecina par to, ka klimatu pārmaiņu ietekme, piemēram, Arktikas reģionā, ir straujāka un izteiktāka nekā iepriekš paredzēts;
- H. tā kā saskaņā ar Starptautiskās Enerģētikas aģentūras (IEA) prognozi pasaules enerģijas pieprasījums laikā no 2010. līdz 2035. gadam palielināsies par vienu trešdaļu; tā kā lielākā daļa salīdzinošā pieauguma un emisiju būs vērojama jaunajās tirgus ekonomikas valstīs; tā kā ar subsīdijām USD 400 miljardu apmērā tiek atbalstīts izšķērdīgs fosilo kurināmo patēriņš;
- I. tā kā enerģētikas nozares un rūpniecības dekarbonizācija, piemērojot jauninājumus, būtu Eiropas priekšrocība augošajā globālajā ar enerģiju saistīto preču un pakalpojumu tirgū;
- J. tā kā pasaules līmeņa inovācijas ilgtspējīgas enerģētikas nozarē (gan ražošanas, gan lietotāja līmenī) rada darbavietas, veicina ekonomikas izaugsmi, paaugstina enerģijas neatkarību un nodrošina tīrāku pasauli, kurā ir mazinātas klimata pārmaiņas un nodrošināta pietiekama energoapgāde;
- K. tā kā ieguldījumiem, kas veikti enerģētikas nozarē, parasti noteiktais dzīves cikls ir 30 gadu vai vairāk un jaunu projektu un politikas plānošana aizņem ilgu laiku, tādēļ jāuzsver, ka pasaules līmenī steidzami jāveic jauni pasākumi enerģētikas jomā;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

- L. tā kā ir jāveic vairāk pētījumu, lai nodrošinātu lietderīgas inovācijas enerģētikas un transporta sistēmās;
- M. tā kā – lai parādītu ES centienu nopietnību, un ņemot vērā tās tehnoloģiskās un ekonomiskās iespējas, – ES būtu jāuzņemas vadošā loma klimata aizsardzības jomā;
- N. tā kā līdz 2015. gadam nav iespējams panākt juridisku saistošu nolīgumu, ja netiks panākts konsenss par globālo emisiju mazināšanas centienu taisnīgu sadali;
- O. ar bažām atzīmē, ka, lai gan COP 16 anāksmē Kankunā (2010. gadā) rūpnieciski attīstītās valstis apņēmas līdz 2020. gadam ik gadu nodrošināt “jaunus un papildu” līdzekļus 100 miljardu USD apmērā, tomēr līdz šim brīdim tā arī nav panākta starptautiska vienošanās par to, ko nozīmē “jauni un papildu”;
- P. tā kā pēc 2012. gada – pēdējā tūlītēja finansējuma gada (30 miljardi USD trīs gadu periodā, kas tika apsolti Kopenhāgenā) – nav nekādas skaidrības par to, cik liels finansējums klimata jomai tiks nodrošināts;
- Q. tā kā 20 % no siltumnīcefekta gāzu emisijām pasaulē rodas no mežu izciršanas un citiem zemes izmantošanas un zemes izmantojuma maiņas veidiem un tā kā agromežsaimniecība veicina CO2 emisiju samazināšanas centienus, palielinot oglekļa uzglabāšanu un samazinot nabadzību, jo tiek dažādotos vietējo kopienu peļņas iespējas;
- R. tā kā mežu apsaimniekošanas uzlabošana ir būtisks priekšnoteikums, lai stabili samazinātu mežu izciršanu;

Durbanas pastiprinātās rīcības platforma

1. atzinīgi vērtē Durbanas Pastiprinātās rīcības platformas *ad hoc* darba grupas izveidi un atzīmē, ka Lēmums 1/CP 17 nosaka, ka grupai steidzami jāsāk darbs pie protokola, juridiska instrumenta vai saskaņota rezultāta ar juridisku spēku, izstrādes saskaņā ar Konvenciju, kas piemērojama visām pusēm, un grupai darbs jāpabeidz, cik drīz vien iespējams, bet ne vēlāk kā 2015. gadā; turklāt atzīmē, ka tās darbs ir jāatspoguļo IPCC Piektajā novērtējuma ziņojumā, kas jāizdod līdz 2014. gadam; tāpat atzinīgi vērtē arī pušu centienus noteikt vērienīgākus mērķus arī laika posmā līdz 2020. gadam;
2. uzsver, ka taisnīgumam un principam par kopīgiem, tomēr atšķirīgiem pienākumiem un spējām (CBDRRC), jābūt pašā Durbanas Pastiprinātās rīcības platformas centrā, lai tā spētu darboties atbilstoši klimata prasībām;
3. atzīmē, ka, līdztekus iepriekšminētajam, Durbanas dokumentu kopums pieprasa, lai *ad hoc* grupa attiecībā uz ilgtermiņa sadarbību (AWG-LCA) panāktu saskaņotu rezultātu līdz Dohas konferencē;
4. uzsver, ka jaunais juridiskais instruments būs nepieciešams, lai nodrošinātu ietekmes mazināšanas pasākumus saskaņā ar pasaules kopējā oglekļa emisiju daudzuma mērķiem – ierobežotu klimata pārmaiņas 2 °C robežās salīdzinājumā ar pirmsrūpniecības laikmeta līmeņiem, un lai nodrošinātu līdzekļus nepieciešamajai rīcībai klimata jomā jaunattīstības valstīs, kā arī stingras grāmatvedības, uzraudzības un pārskatu prasības un stingru to izpildes un atbilstības režīmu;
5. ar lielām bažām atzīmē dažu dalībnieku novilcinošo nostāju Bonnas sarunās, kas notika 2012. gada maijā, bet atzinīgi vērtē mazos, tomēr pamanāmos panākumus konverģences veidošanā, kas gūti neformālās papildu sesijas laikā Bangkokā, Taizemē, no 2012. gada 30. augusta līdz 5. septembrim;
6. aicina – pirms AWG-LCA beidz darbu – panākt turpmāku skaidrību un nolīgumu par centienu salīdzināmību un kopēju uzskaiti valstīm, kuras nav parakstījušas Kioto protokolu;
7. uzsver, ka ES jārada piemērs, pildot savas saistības un izrādot centību gan seku mazināšanas, gan finansēšanas ziņā; tādēļ uzskata, ka visām ES iestādēm pirms Dohas konferences ir jāuzņemas atbildība un jāiesaistās intensīvā klimata jomas diplomātijā un starptautisku alianšu veidošanā, lai nodrošinātu, ka Durbanas dokumentu kopumā noteiktās saistības tiek ievērotas un UNFCCC process tiek virzīts tā, lai līdz 2015. gadam panāktu vienošanos par jaunu daudzpusēju režīmu; uzsver, ka ir svarīgi precizēt, kā konvencijas principi tiks piemēroti pēc 2020. gada, lai visas iesaistītās personas uzņemtos

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

saistības; uzskata, ka jaunais tirgus mehānisms, ko noteica COP17, ir īpaši svarīgs šajā jomā, un pauž cerību, ka AWG-LCA spēs izstrādāt šī mehānisma izmantošanas kārtību un procedūras;

Kioto protokols – 2. saistību periods

8. norāda uz pušu lēmumu, kā tas pausts Durbanas dokumentu kopumā, un kopā aptver aptuveni 15 % pasaules emisiju – vienoties par Kioto protokola 2. saistību periodu, kam jā sākas 2013. gada 1. janvārī, kas būtu, kā pārejas posms uz jaunu, efektīvāku un visaptverošāku juridiski saistošu starptautisku režīmu, kurā būtu iesaistītas visas puses un kas stātos spēkā 2020. gadā, tāpēc ES ir jāpastiprina centieni rast risinājumus kopīgiem pasākumiem, lai panāktu visu galveno dalībnieku iesaistīšanos;

9. norāda, ka iespējamajam otrajam Kioto protokola saistību periodam nav pievienojusies ASV, Krievija, Japāna un Kanāda un ka par pievienošanos nav pārliecinātas Austrālija un Jaunzēlande; turklāt norāda, ka joprojām nav noteikti emisiju samazināšanas mērķis tādām jaunattīstības valstīm kā Ķīna, Indija, Brazīlija un Indonēzija;

10. prasa Dohā pieņemt visus nepieciešamos grozījumus, lai Kioto protokola 2. saistību periods pagaidu kārtā varētu nekavējoties sākties;

11. atgādina Durbanas dokumentu kopuma Lēmumā 1/CMP 7 pausto apņemšanos panākt, ka 2. saistību perioda beigu datums tiktu noteikts Dohas konferencē, un atbalsta astoņu gadu ilgu saistību periodu, kas beigsies 2020. gada 31. decembrī;

12. uzsver, ka pašreizējā Kioto protokola shēmā un saskaņā ar Lēmumu 1/CMP 7 Dohas konferences laikā kvantitatīvie emisiju ierobežošanas un samazināšanas mērķi (QELRO), kuri pusēm bija jāiesniedz līdz 2012. gada maijam, jāpieņem kā grozījumi Kioto protokolā; aicina B pielikumā iekļautās protokola puses, kuras vēl nav iesniegušas savus QELRO mērķus, tos iesniegt un atzinīgi vērtē ES iesniegtos mērķus; uzsver, ka piešķirtā daudzuma vienību (AAU) pārvešana uz 2. saistību periodu mazinātu Kioto Protokola integritāti; norāda – ja kādām dalībvalstīm atļaus pārnest (AAU), Kioto Protokolam nebūs reālas ietekmes uz klimata pārmaiņu mazināšanu;

13. atzinīgi vērtē 77 valstu grupas un Ķīnas priekšlikumu efektīvi ierobežot un samazināt pārpalikuma izmantošanu; norāda, ka ES līdz šim nav iesniegusi priekšlikumu par to, kā risināt jautājumu par AAU; atgādina, ka Lisabonas līgumā ir noteikts, ka Eiropas Savienības Padome lēmumus pieņem ar kvalificētu balsu vairākumu gan attiecībā uz vispārīgiem pasākumiem (LES 16. pants), gan uz visām procedūrām, kurās apspriež un slēdz jaunus starptautiskos nolīgumus (LES 218. pants);

14. atkārtoti aicinājumu reformēt tīras attīstības mehānismu (CMD), nosakot stingrus kvalitātes noteikumus, kas garantē, ka šie projekti atbilst pietiekami augstiem standartiem, lai uzticamā, pārbaudāmā reālā un papildinošā veidā palīdzētu samazināt emisijas, veicinot ilgtspējīgu attīstību jaunattīstības valstīs un novēršot nepiemērotu mehānisma izmantošanu infrastruktūras projektiem, kuru oglekļa emisijas ir augstas; uzskata, ka CMD nākotnē būtu jāattiecas tikai uz vismazāk attīstītajām valstīm;

Atšķirības emisiju samazināšanā

15. uzsver, ka visām pusēm pirmkārt steidzami jāpilda saistības, un otrkārt jānosaka augstāki mērķi laika posmam no šī brīža līdz 2020. gadam, ja tās joprojām vēlas sasniegt 2 °C mērķi; jo īpaši atgādina, ka steidzami jāpanāk attiecībā uz jautājumu par to, kā novērst gigatonnās mērāmo atšķirību, kāda pastāv starp zinātniskajiem atzinumiem un pašreizējām pušu saistībām, un jāuzņemas obligātas saistības un jāierosina pasākumi emisiju līmeņa samazināšanai tādā mērā, lai pārsniegtu Kopenhāgenas vienošanās dokumentā iekļautos mērķus, pamatojoties uz kopīgu, tomēr atšķirīgu pienākumu un attiecīgo spēju principu, proti, ka nabadzīgākajām valstīm dotu iespēju – ne tikai sniedzot tām finansiālu un tehnoloģisku palīdzību, bet arī ar spēju veidošanas pasākumiem – tieši pāriet uz modernu zema oglekļa enerģētikas un ekonomikas sistēmu; jo īpaši aicina puses steidzami veikt pasākumus, kuru ietekme būs jūtama vēlākais līdz 2015. gadam, lai samazinātu emisijas starptautiskās aviācijas un jūras transporta nozarē, līdztekus citām attiecīgajām nozarēm, kā arī samazināt fluorogļūdeņražu, melnā oglekļa, metāna un citu klimata pārmaiņu nestabilo ierosinātāju emisijas, lai iespētu nokavēto saistībā ar 2 °C mērķi;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

16. aicina Dohā pieņemt lēmumu par samazināšanas atšķirību kvantitatīvo apmēru pasaulē un nepārtrauktu to uzraudzību, lai veiktu nepieciešamās darbības šo atšķirību pārvarēšanai;
17. mudina Komisiju un Kipras prezidentūru rast sabiedrotos, lai pārvarētu milzīgo plaisu, proti, starpību starp pašreizējo augsto prasību līmeni un tām, kas jāievēro, lai saglabātu globālās sasilšanas līmeni zem 2 °C;
18. atzīst, ka fosilā kurināmā subsīdiju efektīva izbeigšana ievērojami palīdzētu novērst atšķirības emisiju samazināšanā;
19. atgādina, ka saskaņā ar IPCC ceturtā novērtējuma ziņojuma atzinumiem rūpnieciski attīstītajām valstīm līdz 2020. gadam jāsamazina vietējās emisijas par 25-40 % salīdzinājumā ar 1990. gada līmeņiem, savukārt jaunattīstības valstīm kopumā būtu jāpanāk būtiska atkāpe no patlaban prognozētā emisiju pieauguma līmeņa, lai līdz 2020. gadam panāktu 15–30 % samazinājumu; turklāt atgādina, ka kopējām globālajām emisijām kulminācijas punkts jāsasniedz pirms 2020. gada, un aicina uz atklātu diskusiju par efektīvākām politikas stratēģijām, lai novērstu atšķirības emisiju samazināšanā;
20. uzsver nepieciešamību pēc uzticama zinātniska pamata, kā to paredz IPCC, kas tika būtiski reformēta struktūras un procedūru ziņā, un šajā sakarā uzsver nozīmi, kāda ir piektā novērtējuma ziņojuma (IPCC 5 AR) secinājumiem, kuri būs gatavi 2014. gadā;
21. atgādina, ka pašas ES interesēs ir censties līdz 2020. gadam sasniegt 30 % klimata aizsardzības mērķi, tā radot ilgtspējīgu izaugsmi un papildu darbavietas un samazinot atkarību no enerģijas importa;
22. atzinīgi vērtē ierosinājumu ES tiesību aktos integrēt Kankunas vienošanos, kas paredz attīstīto valstu pusēm izstrādāt zemu oglekļa emisiju stratēģijas, un uzsver, cik svarīgi ir sniegt finansiālu un tehnisku atbalstu jaunattīstības valstu pusēm, lai tās pieņemtu un īstenotu zemu emisiju attīstības plānus; atzīmē, ka šajos plānos un stratēģijās būtu jānodrošina norādes politikas nostādņiem un pasākumiem, tostarp agrīniem vietējiem pasākumiem, lai izvairītos no piesaistes oglekļa intensīvām investīcijām un infrastruktūrai, kā arī norādes īstermiņa un vidēja termiņa energoefektivitātes un atjaunojamo energoresursu mērķiem;

Klimata jomas finansējums

23. uzsver, ka jācenšas nepieļaut finansējuma trūkumu pēc 2012. gada (kad beigsies tūlītējā finansējuma laikposms) un jānosaka, kā palielināt klimata pasākumu finansējumu no dažādiem avotiem laikposmā no 2013. līdz 2020. gadam; uzskata, ka izšķiroši svarīgas ir konkrētas finansēšanas saistības laika posmam no 2013. līdz 2020. gadam, lai paātrinātu pārejas procesu un mainītu fosilā kurināmā izmantošanas paradumus daudzās jaunattīstības valstīs, kā arī atbalstītu jaunattīstības valstu centienus mazināt klimata pārmaiņas un piemēroties tām; atgādina, ka lielākā daļa dalībvalstu vēl nav uzņēmušās klimata jomas finansēšanas saistības laika posmam pēc 2013. gada;
24. ar bažām atzīmē, ka, lai gan rūpnieciski attīstītās valstis ir apņēmušās līdz 2020. gadam ik gadu nodrošināt "jaunus un papildu" līdzekļus 100 miljardu USD apmērā, tomēr līdz šim brīdim tā arī nav panākta starptautiska vienošanās, par to, ko nozīmē "jauni un papildu";
25. uzsver, ka klimata jomas finansējuma precizitāte, verifikācija un uzraudzība, līdztekus papildināmībai ir izšķiroši svarīgi aspekti, un par to definīciju ir jāpanāk starptautiska vienošanās; aicina ES izstrādāt vienotu pieeju, lai nodrošinātu, ka oficiālā attīstības palīdzība (ODA), netiek novirzīta no spēkā esošajiem attīstības mērķiem, bet gan finansējums būtu patiesi papildinošs;
26. atzinīgi vērtē pasākumus, kas paveikti darba programmā par ilgtermiņa finansējumu attiecībā uz ilgtermiņa finansējuma avotiem un finansējuma vajadzībām jaunattīstības valstīs, un ar nepacietību gaida līdzpriekšsēdētāju ziņojumu, ko apspriedīs Dohā;
27. uzskata, ka finansējumam, ko piešķir rīcībai klimata pārmaiņu jomā jaunattīstības valstīs, jābūt vērstam uz tās negatīvās klimata pārmaiņu ietekmes novēršanu, kas jūtama jau šodien, un ar to jāpalīdz veidot jo īpaši nabadzīgāko un neaizsargātāko valstu izturētspēja, kā arī līdz 2020. gadam jānovērš atšķirības emisiju mazināšanas plānos, vienlaikus sekmējot ilgtspējīgu attīstību;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

28. šajā sakarībā norāda, ka būtu jāmeklē novatoriski papildu finansējuma avoti (starptautisko finanšu darījumu nodokļi un starptautisko gaisa un jūras pārvadājumu nodokļi);
29. aicina Komisiju nodrošināt, ka finansējums ir jauns un papildinošs, un turpmāk veicināt novatorisku finansējuma avotu izmantošanu;
30. uzsver būtiskos izmaksu ietaupījumus un siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājuma potenciālu, ja tiktu atceltas fosilā kurināmā subsīdijas; prasa pieņemt Dohas plānus, paredzot izbeigt subsīdiju piešķiršanu fosilajam kurināmajam gan attīstītājās, gan jaunattīstības valstīs, un prioritāti piešķirot I pielikuma valstīm;
31. atzinīgi vērtē Zaļā klimata fonda (GCF) valdes izveidi un ar nepacietību gaida, ka Dohā tiks pieņemts lēmums par GCF sekretariāta mītni; atzīmē, ka Dohas konferencē ir jāpieņem vēl citi lēmumi, lai panāktu, ka sāk darboties GCF, kas ir daļa no spēkā esošās Kankunas vienošanās, jo īpaši attiecībā uz tā sākotnējo kapitalizāciju, un uzsver, ka ir jāmobilizē pušu finansiālais atbalsts, lai sāktu GCF darbību; atzīst, ka Zaļā klimata fonds ir svarīgs vismazāk attīstīto valstu jaudas veidošanas līdzeklis, lai mazinātu klimata pārmaiņas un pielāgotos tām, tāpēc ārkārtīgi svarīgas ir konkrētas finansiālas saistības šajā jomā;
32. uzsver, ka Kankunā panāktā vienošanās skaidri norāda, ka jaunattīstības valstīm paredzētajiem līdzekļiem, ko tās saņem no GCF jābūt "jauniem" un "papildu", nevis daļai no jau spēkā esošās attīstības palīdzības;
33. atgādina, ka nabadzīgās valstis ir vismazāk atbildīgas par siltumnīcefekta gāzu koncentrāciju atmosfērā, bet tās ir visneaizsargātākās pret klimata pārmaiņu ietekmi un tām ir vismazāk iespēju pielāgoties;
34. uzsver, ka politikas saskaņotības nodrošināšana un vides jomas integrēšana attīstības projektos ir izšķiroši svarīga, lai ES klimata pārmaiņu mazināšanas un pielāgošanās stratēģija būtu efektīva;
35. aicina ES un tās dalībvalstis atbalstīt nabadzīgākajiem labvēlīgas (*pro-poor*) intervences jaunattīstības valstīs, kas paaugstinātu visnabadzīgāko iedzīvotāju dzīves līmeni; jo īpaši mudina ES nodrošināt, ka finansējums ir pieejams vienīgi tādiem attīstības plāniem, kas ir klimatam draudzīgi, kas nozīmē, ka ir efektīvi jāizbeidz ES tiešais un netiešais atbalsts fosilā kurināmā nozarēm (piemēram, EIB aizdevumu garantijas, eksporta kredītu aģentūras utt.) atbilstīgi ES saistībām, kuras tā uzņēmas G20 2009. gada samitā Pitsburgā;
36. uzsver, ka pašreizējo ekonomikas krīzi nedrīkst izmantot kā iemeslu tam, lai nerīkotos vai atteiktu finansējumu pielāgošanās pasākumiem jaunattīstības valstīs; norāda, ka ekonomikas ar zemu oglekļa emisiju izveide šobrīd ir svarīgs solis, lai atrisinātu krīzi;
37. aicina rūpnieciski attīstītās valstis nodrošināt jaunattīstības valstis ar atbilstošu finansiālo un tehnoloģisko atbalstu, lai tās varētu piemērot ilgtspējīgas un efektīvas tehnoloģijas;
38. uzskata, ka šajos pasākumos ir jāņem vērā jaunattīstības valstu prioritātes un intereses, tajos jāiestrādā vietējās zināšanas, un ar tiem jāveicina Dienvidu–Dienvidu sadarbība, kā arī mazo un vidējo lauksaimniecības uzņēmumu nozīmība, pienācīgi ņemot vērā dabas un ekoloģiskā līdzsvara jautājumus;
39. uzsver, ka klimata aizsardzības pasākumu finansēšanai papildus esošajam atbalstam attīstībai būtu jāizmanto jauns papildu finansējums;
40. atgādina ES un tās dalībvalstīm, ka oficiālā attīstības palīdzība ir izšķiroši svarīgs finansējums attīstības pamatvajadzībām, piemēram, veselības aizsardzībai un izglītībai, un to nebūtu jānovirza klimata jomas finansēšanai; aicina ES un tās dalībvalstis garantēt pietiekamu finansējumu, lai sasniegtu TAM, kā arī jaunu un papildu finansējumu klimata pārmaiņu mazināšanai un pielāgošanās iespējām tām;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

Zemes izmantojums, zemes izmantojuma maiņa un mežsaimniecība (LULUCF)

41. atzinīgi vērtē Lēmuma 2/CMP 7 pieņemšanu Durbanas konferencē, jo tas ir nozīmīgs solis, lai LULUCF nozarē ieviestu stingras uzskaites noteikumus; atzīmē, ka šajā lēmumā ir noteikta divu gadu darba programma, ar kuru izvērtētu, vai nepieciešama vēl stingrāka uzskaitē, lai nodrošinātu, ka nozare tiešām sniedz savu ieguldījumu emisiju samazināšanā;

42. atgādina, ka būtisku siltumnīcefekta gāzu emisijas daļu jaunattīstības valstīs ir radījusi zemes izmantošanas veidu maiņa un lauksaimniecība; aicina ES veicināt agromežsaimniecību vai bioloģisko lauksaimniecību, jo īpaši vismazāk attīstītajās valstīs, jo abi šie risinājumi veicina klimata pārmaiņu mazināšanu un cīņu pret nabadzību, dodot iespēju dažādot vietējo kopienu peļņas avotus;

43. atgādina, ka agrodegvielas ražošana no pārtikas kultūraugiem (piemēram, eļļas augu sēklas, palmu eļļa, cukurniedres, cukurbietes un kvieši) var novest pie milzīga pieprasījuma pēc zemes platībām un apdraudēt nabadzīgo valstu iedzīvotājus, kuru iztīka ir atkarīga no zemes pieejamības un dabas resursiem;

44. uzskata par nožēlojamu to, ka "ilgtspējības kritēriji", kas minēti Atjaunojamās enerģijas direktīvā un Degvielu kvalitātes direktīvā attiecībā uz biodegvielu, ir ierobežoti un nepietiekami, – tajos nav ņemta vērā agrodegvielu ražošanas paplašināšanas negatīvā ietekme, jo īpaši zemes izmantojuma netiešās maiņas (ILUC) rezultātā; aicina ES atjaunot tās ilgtspējības un sertifikācijas kritērijus attiecībā uz biodegvielu, lai nodrošinātu atbilstību ar tās saistībām cīnīties pret klimata pārmaiņām un atbilstību tiesiskajam pienākumam nodrošināt attīstības politikas saskaņotību, kā noteikts Lisabonas līguma 208. pantā;

45. atgādina, ka biomasas izmantošanas palielināšanās var novest pie intensificētām mežsaimniecības praksēm un meža oglekļa uzkrājumu samazināšanās, kas var apdraudēt ES mērķi ierobežot klimata temperatūras pieaugumu 2 °C robežās; prasa ES un tās dalībvalstīm atļaut tikai tādu biodegvielu ražošanu, kas nepārprotami samazina siltumnīcefekta gāzu emisijas, nerada nekādas būtiskas ar zemes izmantojumu saistītas problēmas, neapdraud cilvēku nodrošinātību ar pārtiku, un nestājas ceļā dabas vērtību saglabāšanas centieniem; šajā sakarā mudina Komisiju izstrādāt juridiski saistošus ilgtspējības kritērijus attiecībā uz biomasu, lai iekļautu ILUC aprēķinus spēkā esošajos agrodegvielas ilgtspējības kritērijos un iekļautu ILUC "oglekļa parāda" aprēķinus bioenerģijas ilgtspējības kritērijos;

To emisiju samazināšana, kuru iemesls ir mežu izciršana un mežu degradācija (REDD +)

46. atzinīgi vērtē to, ka Durbanā tika pieņemti lēmumi attiecībā uz finansēšanu, nodrošinājumu un atskaites vērtībām; uzskata, ka Dohā ir jāturpina iesāktais, jo īpaši attiecībā uz mežu atskaites vērtību tehnisko izvērtējumu; turklāt atzīmē, ka REDD+ ir nozīmīgs instruments, lai līdz 2020. gadam novērstu lielās atšķirības emisiju samazināšanā;

47. uzsver, ka saskaņā ar UNFCCC struktūru, REDD + tiks finansēta no valsts līdzekļiem, un aicina puses izrādīt stingru politisko apņemšanos izstrādāt inovatīvus finansēšanas risinājumus;

48. iebilst pret mežu oglekļa dioksīda tirdzniecību un REDD + oglekļa tirgiem, kas varētu izraisīt pārmērīgu kredītu piešķiršanu un vēl vairāk samazināt oglekļa cenu;

49. uzsver, ka REDD+ sekmīga īstenošana ir atkarīga no pārredzamības un stingru uzraudzības sistēmu izveides;

50. atzīst REDD+ nozīmību, lai mazinātu emisijas no mežsaimniecības nozares; prasa, lai REDD+ nekaitētu līdz šim panāktajiem uzlabojumiem, īstenojot mežu tiesību aktu īstenošanu, pārvaldību un tirdzniecību (FLEGT), sevišķi attiecībā uz mežu apsaimniekošanu un paražu īpašumtiesību precizēšanu un atzīšanu; aicina ES panākt, lai REDD+ projektos tiktu paredzēti stingrāki un sīkāk izstrādāti sociālie, pārvaldības un vides aizsardzības mehānismi, tostarp tādi, kas nodrošinātu, ka netiek pārkāptas to cilvēku tiesības, kuri dzīvo mežos;

51. uzskata, ka mežu aizsardzības maksājumu sistēmai ir jābūt ļoti stabilai un ilglaičiai; uzsver, ka mežu iznīcināšana atsāktos, ja minētais finansējums tiktu samazināts zem konkrēta līmeņa;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

Starptautiskais gaisa un jūras transports

52. atkārtoti savu prasību izveidot starptautiskus instrumentus ar globāliem emisiju samazināšanas mērķiem, lai ierobežotu starptautiskā gaisa un jūras transporta ietekmi uz klimatu; pauž savu nelokāmo atbalstu tam, lai gaisa transports tiktu iekļauts Eiropas emisiju kvotu tirdzniecības sistēmā (ETS);

53. aicina dalībvalstis izmantot visus ienākumus no aviācijas kvotu izsolēm, kā iemaksas klimata finansējuma palielināšanai jaunattīstības valstīs no 2013. gada;

Klimata aizsardzība – īpaši ekonomikas krīzes apstākļos

54. uzsver, ka pašreizējā ekonomikas krīze spilgti parāda, ka tikai ilgtspējīga ekonomika var nodrošināt labklājību ilgtermiņā un ka klimata aizsardzība ir viens no šādas ilgtspējīgas ekonomikas galvenajiem pīlāriem; uzsver, ka nekad nav bijis tik svarīgi precizēt politiskās rīcības klimata aizsardzības jomā iemeslus – nodrošināt, lai vairāk cilvēku baudītu augstu dzīves līmeni, vienlaikus garantējot resursus un attīstības iespējas, tostarp arī nākamajām paaudzēm;

55. atkārtoti uzsver, ka klimata pārmaiņu radītās problēmas nevar skatīt izolēti, bet tās vienmēr jārisina ilgtspējīgas attīstības, rūpniecības politikas un resursu politikas kontekstā;

Strukturālā reforma

56. uzskata, ka viens no iemesliem Durbanas konferences panākumiem bija tas, ka tās pamatā bija atkāpšanās no stingrā iedalījuma “pusēs” un “novērotājos”, “attīstītajās valstīs” un “jaunattīstības valstīs”, kā arī “I pielikuma valstīs” un “II pielikumā neiekļautajās valstīs”, tāpēc lūdz visus dalībniekus turpmākajās sarunās censties panākt jaunu, holistisku un visaptverošāku struktūru;

57. uzskata, ka pašreizējā “saistību un pārskatīšanas” sistēma neradīs būtiskas pārmaiņas, kas nepieciešamas, lai cīnītos pret klimata pārmaiņām ilgtermiņā, tādēļ mudina visas puses apsvērt arī citas iespējas;

58. uzsver, ka nav brīnumlīdzekļu ar klimata pārmaiņām saistīto problēmu risināšanai, tāpēc uzsver, ka ir daudz un dažādas iespējas, lai panāktu vajadzīgos emisiju samazinājumus, kā arī – vēl svarīgāk – ir nepieciešama apziņas maiņa; šajā sakarībā pauž gandarījumu par to, ka daudzas valstis jau veic vērienīgus mazināšanas pasākumus, un aicina UNFCCC nodrošināt platformu, lai palielinātu pārskatāmību par to, kas tiek praktiski darīts;

Pāreja uz ilgtspējīgu tautsaimniecību un rūpniecību

59. pauž bažas par CO₂ kopējām emisijām no fosilo kurināmo dedzināšanas, kas saskaņā ar IEA (Starptautiskā Enerģētikas aģentūra) datiem 2011. gadā sasniedza rekordaugstu līmeni; atgādina, ka paredzētā kopējā energopatēriņa pieauguma pamatā būs visu enerģijas avotu izmantošanas pieaugums; tāpēc uzskata, ka nedrīkst vilcināties ar ES centieniem – pārveidot tās ekonomiku par ilgtspējīgu ekonomiku īstenošanu – tie nepieciešami, lai veidotu tās konkurētspēju ilgtspējīgu tehnoloģiju un zināšanu jomā; uzskata, ka Eiropai būtu starptautiski jāveicina videi draudzīgu tehnoloģiju izplatīšana, tostarp atjaunojamo enerģiju jomā, inovatīvu un efektīvu fosilā kurināmā tehnoloģiju jomā un jo īpaši saistībā ar energoefektivitātes tehnoloģijām;

60. aicina veikt ciešāku koordināciju starp Padomi, Komisiju un Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD), lai ES varētu paust vienotu, saskaņotu nostāju tādās starptautiskajās organizācijās kā IEA, Starptautiskā Atjaunojamo energoresursu aģentūra (IRENA), Starptautiskā partnerība sadarbībai energoefektivitātes jomā (IPEEC) un Starptautiskā Atomenerģijas aģentūra (IAEA) un tādējādi uzņemties aktīvāku un ietekmīgu lomu, jo īpaši iestājoties par ilgtspējīgu enerģētikas politiku un enerģētikas drošības politiku;

61. uzsver, ka daudzas valstis vairāku iemeslu, tostarp klimata aizsardzības, resursu ierobežotības un efektivitātes, energoapgādes drošības, inovācijas un konkurētspējas dēļ veic pasākumus videi nekaitīgākas ekonomikas veidošanai; atzīmē, piemēram, enerģētikas pārejai veltītās ieguldījumu programmas tādās valstīs kā Ķīna un Dienvidkoreja un aicina Komisiju analizēt šādas programmas un to ietekmi uz ES konkurētspēju attiecīgajās nozarēs;

62. atzinīgi vērtē šos centienus un atgādina, ka starptautiski saskaņota rīcība palīdzētu mazināt attiecīgo nozaru, it īpaši energoietilpīgo nozaru, bažas par oglekļa emisiju pārvirzi un konkurētspēju; prasa panākt vienošanos, lai nozarēm ar augstām oglekļa emisijām starptautiskā tirgū nodrošinātu līdzvērtīgus konkurences apstākļus;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

63. pauž bažas par tā saukto importēto emisiju pieaugošo līmeni – emisijas no ievestajām precēm pieaug straujāk nekā tiek samazinātas emisijas no ražošanas bāzes uz vietas; uzskata – ja ES varētu labāk uzraudzīt ar importētajām emisijām saistītās tendences un vairo izpratni par tām – tas varētu mudināt rūpnieciskos konkurentus pievienoties stingrākam oglekļa emisiju samazināšanas režīmam, lai uzlabotu iespējas savus produktus realizēt ES tirgū;

64. uzsver, ka finanšu un budžeta krīze, kas ietekmē ES, nedrīkst ierobežot tās ambīcijas un tās nozaru, patērētāju un dalībvalstu apņēmību attiecībā uz starptautiskajām klimata sarunām Dohā; uzskata, ka ES centieni pārveidot savu ekonomiku nedrīkst vājināties, lai, piemēram, izvairītos no darbavietu, jo īpaši videi labvēlīgu darbavietu, skaita samazināšanās, un ka Eiropas Savienībai ir jāpārlicina partneri visā pasaulē, tostarp Ķīna un ASV, par ieguvumiem no pievienošanās starptautiskam nolīgumam un par to, ka emisijas ir iespējams samazināt, nemazinot konkurētspēju un darbavietas, jo īpaši tad, ja valstis to dara kopīgi;

65. uzsver, ka steidzami jāizstrādā un jāievieš visaptveroša izejvielu un resursu stratēģija, tostarp saistībā ar resursu efektivitāti visās tautsaimniecības nozarēs gan attīstītajās, gan jaunattīstības valstīs, lai panāktu ilgtermiņā ilgtspējīgu ekonomiku, un aicina ES un tās dalībvalstis rādīt piemēru šajā jomā; aicina ES un tās dalībvalstis gan valstu, gan vietējā līmenī atbalstīt jaunattīstības valstis, dodot tām iespēju izmantot pieredzi ilgtspējīgas ieguves rūpniecības, resursu efektivitātes palielināšanas un otrreizējas izmantošanas un pārstrādes jomā;

66. uzskata, ka sektoriālas pieejas apvienojumā ar visai ekonomikai noteiktiem ierobežojumiem rūpnieciski attīstītajās valstīs var veicināt klimata pasākumus, konkurētspēju un saimniecisko izaugsmi; uzsver, cik svarīgi ir starptautiskajās sarunās izmantot nozaru pieeju rūpnieciskajām emisijām, jo īpaši attiecībā uz jaunattīstības valstīm; pauž cerību, ka šāda pieeja varētu būt arī daļa no starptautiskas klimata pasākumu programmas laikposmā pēc 2012. gada;

67. atzīmē, ka dažādu enerģijas avotu cenām ir nozīmīga loma tirgus dalībnieku, tostarp rūpniecības un patērētāju, rīcības noteikšanā un norāda, ka pašreizējās starptautiskās politikas sistēmas nespēja pilnībā uzņemties ārējās izmaksas rada neilgtspējīga patēriņa modeļus; turklāt atgādina, ka pasaules oglekļa tirgus būtu labs pamats, lai panāktu gan būtisku emisiju samazinājumus, gan līdzvērtīgus konkurences apstākļus nozarē; aicina ES un tās partnerus tuvākajā laikā atrast visefektīvāko veidu, kā veicināt saikni starp ES emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu un citām tirdzniecības sistēmām, veidojot globālu oglekļa emisiju tirgu, nodrošinot emisiju samazināšanas iespēju lielāku dažādību, uzlabojot tirgus apjomu un likviditāti, pārredzamību, un tādējādi – efektīvāku resursu sadalījumu starp energozari un rūpniecību.

Pētniecība un tehnoloģijas

68. pauž nožēlu, ka Rio + 20 augstākā līmeņa sanāksmē Riodeženeiro neizdevās panākt būtisku progresu nākotnē svarīgākajos jautājumos, kas saistīti ar ilgtspēju; pauž nožēlu, ka pasaules līderi nevar nodrošināt konkrētus mērķu, izmērāmus pasākumus un saistības; atzīmē Durbanas sanāksmes rezultātus, tostarp panākumus saistībā ar Durbanas platformu, Kioto protokola turpinājumu un USD 100 miljardu Zaļā klimata fonda izveidi, kā arī Zema oglekļa līmeņa tehnoloģiju izplatīšanas izpildkomitejas tālāku veidošanu;

69. uzsver, ka progresīvu tehnoloģiju attīstība un izplatīšana ir galvenie līdzekļi klimata pārmaiņu novēršanai un vienlaikus ES partneru pārliecināšanai visā pasaulē, ka emisiju samazināšana ir iespējama, nezaudējot konkurētspēju un darba vietas; prasa pieņemt starptautiskas saistības palielināt ieguldījumus progresīvu tehnoloģiju pētniecībā un izstrādē attiecīgajās nozarēs; uzskata, ka ES ļoti svarīgi būtu rādīt piemēru, būtiski palielinot tās izdevumus, kas paredzēti pētījumiem par klimatam labvēlīgām un energoefektīvām rūpniecības un enerģētikas tehnoloģijām, un ka šajā jomā ES būtu jāveido cieša zinātniskā sadarbība ar starptautiskiem partneriem, piemēram, tā sauktajām BRIC valstīm (Brazīlija, Krievija, Indija, Ķīna) un ASV;

70. uzskata, ka inovācija ir neaizstājams līdzeklis, ar kura palīdzību nodrošināt, lai globālā sasilšana nepārsniegtu 2 C, un norāda, ka pastāv dažādas iespējas veicināt inovāciju tirgus ekonomikā; aicina Komisiju izvērtēt dažādus mehānismus, kā atalgot izcilākos uzņēmumus atbilstoši to spējai rosināt inovāciju un nodot, un izplatīt tehnoloģijas pasaules mērogā; prasa atzīt jaunattīstības valstu tiesības pilnībā izmantot elastīgas pieejas priekšrocības, ko nodrošina nolīgums par intelektuālā īpašuma tiesību tirdzniecības aspektiem (TRIPS);

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

71. uzsver, ka ir svarīgi veidot ciešāku ES un vismazāk attīstīto valstu sadarbību; uzskata, ka ES būtu jāatbalsta centieni panākt, lai LDC atrod partnerus un finansējumu ieguldījumiem atjaunojamos energoresursos un zaļās tehnoloģijās, un aicina Komisiju nākt klajā ar idejām par kopīgām pētniecības programmām alternatīvo enerģijas avotu jomā un par to, kā ES var veicināt sadarbību dažādās rūpniecības nozarēs starp attīstītajām un jaunattīstības valstīm;

Enerģija, energoefektivitāte un resursu efektivitāte

72. atzīmē, ka nesēnā IEA analīze liecina par to, ka uzlabota efektivitāte ir konkrētākais risinājums, kā veidot labāku enerģijas pārvaldību turpmākajās desmitgadēs – tas piedāvā trīskāršu ieguldījumu atdevi klimatam labvēlīgā attīstībā līdz 2050. gadam, tomēr prasa spēcīgu valdības politisko rīcību un stimulus;

73. pauž nožēlu, ka nedz starptautiskā līmenī, nedz arī ES netiek atbilstoši risināts jautājums par energotaupības potenciālu; uzsver, ka enerģijas ietaupījumi ļauj radīt darbavietas, izlietot mazāk līdzekļu, kā arī palielināt energodrošību, konkurētspēju un emisiju samazinājumus; aicina Eiropas Savienību starptautiskās sarunās vairāk uzmanības veltīt energotaupībai, apspriežot tehnoloģiju nodošanu, jaunattīstības valstu attīstības plānus vai finansiālo palīdzību; uzsver – lai vairotu uzticību, ES un tās dalībvalstīm jāsasniedz to mērķi;

74. norāda, ka visā pasaulē aptuveni diviem miljardiem cilvēku joprojām nav iespējas izmantot ilgtspējīgus energoresursus par pieņemamu cenu; uzsver, ka enerģijas trūkuma problēma jārisina saskaņā ar klimata politikas mērķiem; norāda, ka ir pieejamas enerģijas tehnoloģijas, ar kurām var nodrošināt gan pasaules vides aizsardzības, gan vietējās attīstības vajadzības;

75. pauž nožēlu par to, ka nav pietiekamas koordinācijas starp UNFCCC un Konvenciju par bioloģisko daudzveidību (CBD), un tādējādi tiek izšķērdēti līdzekļi un zaudētas vērtīgas iespējas savstarpējai papildināmībai politikas jomās; uzsver, ka vairāki pētījumi, tostarp TEEB (Bioloģiskās daudzveidības un ekosistēmu ekonomikas) pētījums, skaidri parāda, ka ekosistēmisko pakalpojumu saglabāšana, izmantojot ilgtspējīgu praksi, bieži vien ir daudz lētāks risinājums nekā zaudēto funkciju atjaunošana, veicot ieguldījumus alternatīvās smagās infrastruktūrās un tehnoloģiskos risinājumos; attiecīgi mudina ES un dalībvalstis saskaņot savus klimata pārmaiņu mazināšanas mērķus ar bioloģiskās daudzveidības aizsargāšanas mērķiem Konvencijas par bioloģisko daudzveidību pušu konferencē (COP 11) Hiderabadā;

76. uzsver, ka ir nepieciešams veicināt videi draudzīgu tehnoloģiju lielāku pieejamību un nodošanu visur pasaulē, bet jo īpaši jaunattīstības valstīs, lai tādējādi veicinātu tehnoloģiskās informācijas pieejamību, izstrādātu un darītu pieejamus uzticamus datus par spēkā esošajiem patentiem un tehnoloģijām, atbalstītu un izvērstu dalīšanos ar intelektuālā īpašuma tiesībām, apmaiņu ar tām un koplietošanu, izmantojot pārredzamus un drošus mehānismus, un izstrādātu tādus jaunus mehānismus pētniecības veicināšanai, kas nekavē jauninājumu pieejamību; tāpēc aicina ES un tās dalībvalstis risināt jautājumu par intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību tā, lai būtu iespējams efektīvi un strauji radīt un izplatīt jauninājumus, kuri ir izšķiroši svarīgi saistībā ar klimata pārmaiņām;

Diplomātija klimata jomā

77. uzsver, ka ES jāturpina konstruktīvā rīcība starptautiskajās sarunās par klimatu un pirms Dohas ES diplomātija klimata jomā ir jāattīsta, iesaistot visas ES iestādes, procesu koordinējot EADD, lai paustu skaidrāku ES kopējo nostāju klimata jautājumos, padarot starptautiskās sarunas klimata jomā dinamiskākas un mudinot partnerus visā pasaulē, jo īpaši lielākos emitentus, ieviest saistošus, salīdzināmus un efektīvus emisiju samazināšanas pasākumus un pienācīgus klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumus, un pasākumus, lai veicinātu pielāgošanās spējas klimata pārmaiņām;

78. pauž nožēlu par to, ka ES emisiju samazināšanas mērķis neatbilst tās pieņemtajam 2 °C mērķim un izmaksu ziņā efektīvai virzībai uz paredzēto emisiju samazināšanas mērķi 2050. gadā;

79. uzsver nozīmi, kāda ir (pasaules līmenim pakārtotām) apvienībām, kuras veido progresīvākās pasaules valstis, kā līdzeklim turpmāku sarunu procesa veicināšanai un tam, lai lielākie piesārņotāji pieņemtu vērienīgus un atbilstošus siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanas mērķus;

Ceturtdiena, 2012. gada 22. novembris

80. šajā sakarā uzsver, cik svarīgi ir, lai ES, kā vadošais spēks, būtu vienota Dohas konferencē, cenšoties panākt starptautisku nolīgumu un saglabājot vienotību šajā jautājumā;

81. aicina puses atzīt, ka likumdevēju iesaiste sarunās ir izšķiroši svarīga, lai gūtu panākumus starpvaldību procesā, virzoties uz globālu nolīgumu 2015. gadā, jo pušu klimata jomas tiesību akti valsts līmenī rada politiskus nosacījumus daudzpusējām sarunām un var veicināt, ka šajās sarunās izskatītie mērķi ir patiesi vērienīgi;

82. uzsver gan “uzņemošo valstu”, piemēram, Kataras, kā vienas no pasaules svarīgākajiem naftas un gāzes ražotājiem, kura resursi samazinās, bet kuram joprojām ir augstākais oglekļa emisiju līmenis uz vienu iedzīvotāju pasaulē, nostāju, gan Dienvidkorejas, kā “zaļo tehnoloģiju” līdera un pirmās valsts Āzijas valsts, kura pieņēma klimata pārmaiņu tiesību aktu par emisiju ierobežošanas un tirdzniecības politikas īstenošanu, nostāju, un mudina abas valstis (kas pašlaik nav iekļautas I pielikumā) rādīt piemēru un palīdzēt veidot jaunas apvienības;

83. pauž bažas, ka neoficiālā prakse – vēlme panākt konsensu starp visām Padomes delegācijām – kavē steidzamo klimata pasākumu īstenošanu, tāpēc mudina Padomi rīkoties visu laiku, pamatojoties uz kvalificētu balsu vairākumu saskaņā ar Līgumiem, jo īpaši atbilstoši vispārējiem noteikumiem, ko paredz LES 16. panta 3. punkts, jo īpaši LESD 218. panta 8. punkts attiecībā uz “visiem procedūras posmiem” starptautisko līgumu noslēgšanā;

84. norāda, ka Komisija ir ierosinājusi 2050. gada vadlīnijas “oglekli neradošai Eiropai”, kas ir ļoti tālejošs, tomēr sasniedzams mērķis; šajā ziņā apstiprina savu apņemšanos samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas, pat pārsniedzot starptautiskās vienošanās prasības;

85. atzīmē, ka globālā sasilšana uzsvērti parāda visu valstu savstarpējo atkarību; tādēļ uzskata, ka ir jāpanāk pasaules līmeņa vienošanās, lai izvairītos no katastrofālām izmaiņām, kas būtiski ietekmētu visu cilvēci;

Eiropas Parlamenta delegācija

86. uzskata, ka ES delegācijai ir nozīmīga loma sarunās par klimata pārmaiņām, un tāpēc par nepieņemamu uzskata to, ka Eiropas Parlamenta deputāti nevarēja piedalīties iepriekšējās līgumslēdzēju pušu konferences ES koordinācijas sanāksmēs; uzskata, ka vismaz Parlamenta delegācijas priekšsēdētājam ir jābūt tiesīgam apmeklēt ES koordinācijas sanāksmes Dohā;

87. norāda, ka saskaņā ar pamatnolīgumu, ko Komisija un Parlaments noslēdza 2010. gada novembrī, Komisijai ir jāveicina Parlamenta deputātu iekļaušana novērotāju statusā Savienības delegācijās, kuras risina sarunas par daudzpusējiem nolīgumiem; atgādina, ka saskaņā ar Lisabonas līgumu (LESD 218. pants) Savienības un trešo valstu vai starptautisko organizāciju nolīgumus noslēdz ar Parlamenta piekrišanu;

o

o o

88. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, kā arī UNFCCC sekretariātam ar pieprasījumu to izsūtīt visām ārpus Savienības līgumslēdzējām pusēm.

P7_TA(2012)0453

Paplašināšanās – politikas pamatnostādnes, kritēriji un ES stratēģiskās intereses**Eiropas Parlamenta 2012. gada 22. novembra rezolūcija par paplašināšanos – politikas pamatnostādnes, kritēriji un ES stratēģiskās intereses (2012/2025(INI))**

(2015/C 419/18)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību (LES), jo īpaši tā 2., 21. un 49. pantu,